

*„Класика е това, което на всеки му се
иска да е прочел, но никога няма желание
да четѐ!“*

Марк Твен

СЕЛМА ЛАГЕРЛЪОФ

ПРЪСТЕНЪТ НА ЛЪОВЕНСКЪОЛДОВИ

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

ПРЪСТЕНЪТ НА ЛЬОВЕНСКЪОЛДОВИ

Лагерльоф, Селма; (Сборник); стр. 224

Превод: Васил Д. Юруков, Георги Н. Сапунджиев

Шведската писателка Селма Лагерльоф е първата жена, получила Нобелова награда за литература през далечната 1909 г.

Романът „Пръстенът на Льовенскълдови“ е интригуваща и мистична история, изпълнена с невероятни приключения на фона на редица реални исторически събития. Повествованието разказва за прославения генерал Льовенскълд, който получава златен пръстен от крал Карл XII като награда за върнатата си служба. След смъртта на генерала, според завещанието което той оставя, пръстенът бива положен в гроба му, но скоро след това криптата е отворена, а пръстенът откраднат. С особено майсторство и женски финес Селма Лагерльоф рисува женските образи в романа: непреклонната и коварна Марит, която отъмщава за смъртта на любимите си хора; Теа – образованата, чаровна и умна спътница на Екенстед, чиято сляпа любов към сина ѝ го превръща в мамино синче и проваля живота и на двамата.

В речта, която Селма Лагерльоф произнася по повод връчването на Нобеловата награда, тя изтъква, че в творчеството ѝ се преплитат „чистотата и простотата на езика, семплия стил и богатото въображение с високо етичната сила на дълбоко религиозните ѝ вярвания и чувства“.

За поръчки на книги от сайта

www.paritybg.com - 20% отстъпка

*© Предпечатна подготовка Паритет ООД
Всички права са защитени. Никаква част от тази книга
не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма
без писменото разрешение на притежателя
на авторските права.*

ISBN 978-619-153-372-5

ТЪРСЕТЕ В „КОЛЕКЦИЯ КЛАСИКА“

1. Истории от американски писатели – М. Твен, Ф. Брет Харт, Ъ. Томпсън-Ситън, О. Хенри, Дж. Лондон
2. Разкази от английски писатели – О. Уайлд, Дж. К. Джеръм, А. Конан Дойл, Р. Киплинг, Саки (Х.Х. Мънро)
3. Франсис Брет Харт. Двама американци и други разкази
4. Руски народни приказки
5. Разкази от руски писатели - А. Пушкин, Ив. Тургенев, А. Чехов, А. Куприн, Ив. Бунин, М. Булгаков, А. Платонов.
6. Андрей Платонов. Разкази
7. Ги дьо Мопасан. Господин Паран и други разкази
8. Джеръм К. Джеръм. Трогателна история. Разкази и есета
9. Артър Конан Дойл. Да стигнеш навреме. Разкази
10. Едгар Алън По. Страшни разкази
11. Кратки разкази от цял свят
12. Марк Твен. Невероятни истории. Разкази

13. Приказки – П. Бажов, Н. Лесков, В. Гаршин, Д. Мамин Сибиряк, Братя Грим, Х. К. Андерсен, О. Уайлд, Г. Райчев, Е. Пелин
14. Джек Лондон. Властелинът на Магиите. Разкази
15. Бърнард Шоу. Пигмалион и шест разказа
16. Повести – А.Толстой, А. Платонов
17. Петлето и други повести – Алексей Толстой
18. Съветски разкази от началото на ХХ век – М. Горки, Ал. Куприн, В. Шишков, Ал. Грин, Ал. Толстой, Вл. Булгаков, А. Платонов
19. Истории за деца от руски писатели – Л. Толстой, Н. Лухманова, Д. Мамин Сибиряк, Ал. Серафимович, Вл. Дуров, Ал. Куприн, Л. Чарская, Ал. Толстой
20. Смешни разкази от близо и далеч – М. Твен, О. Хенри, Р. Бенчли, А. К. Дойл, Дж. К. Джеръм, Ч. Левър, Х. Х. Мънро (Саки), С. Чорни, А. Аверченко, А. Чехов

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЪСТЕНЪТ НА ЛЬОВЕНСКЪОЛДОВИ	7
<i>Превод Васил Д. Юруков</i>	
ЛЮБОВТА НА ШАРЛОТА ЛЬОВЕНСКЪОЛД	167
<i>Превод Георги Н. Сапунджиев</i>	
РЪКАТА НА ПРИВИДЕНИЕТО	183
<i>Превод Георги Н. Сапунджиев</i>	
НЕ МОЖЕШ ДА ИЗБЕГНЕШ ВЪЗМЕЗДИЕТО	207
<i>Превод Георги Н. Сапунджиев</i>	

СЕЛМА ЛАГЕРЛЪОФ

1858 - 1940

*Първата жена, носител на
Нобелова награда за литература за 1909 г.
Най-известните ѝ книги са „Сага за Йоста Берлинг“,
„Чудното пътуване на Нилс Холгерсон през Швеция“,
„Чудесата на Антихриста“, „Йерусалим“.
Те са преведени и популярни по цял свят.*

*ПРЪСТЕНЪТ
НА
ЛЪОВЕНСКЪОЛДОВИ*

I

Зная прекрасно, че някога светът е бил пълен с хора, които не са знаели що е страх. Чувала съм, че мнозина обичали да се разхождат нощем по първия тънък лед, за други — че не могли да си представят по-голямо удоволствие от ездата на необяздени коне. Имало дори някои, които не се страхували да играят на карти с подпоручик Алегард, макар да знаели, че той шмекерувал и винаги печелел. Спомням си за някои безстрашни души, които не се бояли да тръгнат на път във вторник или да седнат на трапеза за тринадесет души.

И все пак се питам дали някой някога е имал куража да сложи на пръста си страшния пръстен на стария генерал Льовенскьолд от Хедеби?

От този именно стар генерал, Льовенскьолдови носеха името си и благородната си титла. Докато имаше някой Льовенскьолд в Хедеби, неговият портрет, — голяма рисунка от тавана до пода, — стоеше закачен между двата прозореца в големия салон на първия етаж.

Ако човек се задоволезе да хвърли само един поглед върху него, можеше да помисли, че вижда самия Карл XII със синия му шинел, с дебелите му ръкавици от велурена кожа, и огромните му ботуши с обърнати нагоре краища, стъпили на шахматния под. Но като се приближеше малко повече, той си даваше сметка, че човекът на портрета всъщност е съвсем друг.

Грубо селско лице изскачаше изпод яката на шинела. Облеченият в него мъж изглеждаше като роден да оре до края на живота си.

И все пак, въпреки цялата си грозота, той внушаваше голямо доверие с интелигентния си и енергичен външен вид. Ако се бе появил на този свят в наши дни, той би станал най-малкото съдебен заседател, може би кмет на общината си, а кой знае, дали не би стигнал и до Риксдаген¹. Но, тъй като бе живял във времето на великия крал-герой, той отишъл на война като прост войник.

Когато се върнал у дома си, той бил вече знаменития генерал Льовенскьолд, получил от короната като награда за службата си имението Хедеби, в окръг Бро.

Колкото повече човек гледаше портрета

¹ Риксдаген е наименованието на шведския парламент. — Б. пр.

му, толкова повече той му харесваше. Такива трябва да са били воините, които са служили на Карл XII и които са му проправяли пътя през Полша и Русия. Не само авантюристи и придворни са следвали краля. Много обикновени и сериозни мъже, като този на портрета, са го обичали и смятали, че си струва да се живее и да се умре за него.

Когато човек съзерцаваше образа на стария генерал, все някой от Льовенскъолдови щеше да се окаже наблизо, за да го накара да забележи, че не от суетност той е свалил ръкавицата от лявата си ръка, за да се види на рисунката големият пръстен на показалеца му. Кралят му го бил подарил, — за него имало само един крал, — и пръстенът свидетелстваше, че Бенгт Льовенскъолд останал верен на краля си.

Генералът сигурно е чувал немалко горчиви думи против господаря си. Някои дори твърдели, че неговата неспособност и неговата гордост са довели държавата до края на бездната. Но генералът решително запазвал вярата си в него, каквото и да станело. Защото крал Карл никога не е имал равен на себе си на тази земя; онзи, който е живял близо до него, се е научил да се бори за по-хубав идеал от почестите и благоденствието на този свят.

Както пожелал да излезе на портрет кралския пръстен, така Бенгт Льовенскьолд пожелал да го отнесе със себе си в гроба.

А тук вече суетата не е играла никаква роля. Генералът не е мислил да се похвали с хубавия си кралски пръстен, когато се представи на Господа Бога и ангелите, но се е надявал, може би, че, когато влезе в залата, в която Карл XII ще бъде наобиколен от всичките си воини, той ще може да покаже пръстена си, за да го познаят. По този начин, дори след смъртта, той щял да остане близо до онзи, на когото служил и когото обожававал през целия си живот.

Когато спуснаха ковчега с генерала в каменната гробница, която той си приготви в гробището на Бро, пръстенът остана на показалеца на лявата му ръка. Не един от присъстващите се учуди, че такава скъпоценност следва умрелия в гроба му. Защото пръстенът на генерала бе почти толкова знаменит, колкото и самият той. Хората смятаха, че златото, от което е направен, би стигнало да се купи цяла къща, и че червеният ахат с гравираните инициали на краля, струва също толкова.

Според общественото мнение, синовете му не бяха по-малко благородни, защото не

се противопоставиха на желанието на баща си, а му оставиха този скъпоценен предмет.

Ако наистина пръстенът на генерала бе такъв, какъвто се виждаше на портрета, той бе нещо грозно и грубо, и малко вероятно е, че човек от нашето време би го носил на пръста си. Но това не пречи да му се е отдавала извънредна цена преди два века.

Трябва да се напомни още, че по онова време е трябвало да се възвърнат на короната, с твърде малки изключения, всички скъпоценности и всички домакински съдове от скъп метал, и че после е трябвало да се приемат талерите на Гьорцен и да се преживее фалита на държавата. За повечето хора златото било нещо, за което те били чували да се приказва, но което никога не били виждали.

Ето защо, никой не можа да забрави златния пръстен, който, без полза за когото и да е, бе затворен в ковчега. Изглеждаше почти, че е извършено нещо, което не може да се оправдае. Този пръстен можеше да бъде продаден скъпо в някоя чужда страна, за да се даде хляб на много и много бедни хора, които се хранеха само с треви и мъхове. Но, при все че не един би желал да притежава това скъпоценно съкровище, никой не помисли сериозно да го придобие. Пръстенът бе в затворения ковчег,

на дъното на изградена гробница, под тежки каменни плочи, недостъпен и за най-смелия крадец.

Предопределено му бе да остане там дори до Съдния ден.

II

През март 1741 година генерал-майор Бенгт Льовенскьолд се пресели в селенията Господни.

Стана така, че няколко месеца по-късно, през същата година, една от внучките му от капитан Гьоран Льовенскьолд, по-старият син на генерала, който живееше тогава в Хедоби, умря от едра шарка.

Тя бе погребана през един неделен ден, веднага след божията служба, и всички енориаши отидоха на погребението до гробницата на Льовенскьолдови, от която бяха отместени и сложени настрани две великолепни плочи. Един зидар бе разрушил свода, за да може малкият ковчег на умрялото дете да се положи до ковчег на дядо му.

Разбира се, измежду всички, които присъстваха на погребението и опелото, някои си помислиха за кралския пръстен и съжалиха,

че е погребан в гроба без полза и без радост за никого.

Вероятно е и един или друг да е казал на съседа си, че не ще е много трудно сега да се вземе пръстенът, щом гробът ще бъде запечатан отново едва утре.

Измежду хората, които се вълнуваха от подобни мисли, бе и един селянин от Меломстуга, в Олсби. Той се казваше Бард Бардсон. Той съвсем не бе от онези, които се бяха загрижили много за пръстена. Точно обратното, когато един човек заговори пред него за съкровището, той заяви, че, що се отнася до него, имотното му състояние е доста добро, така че няма никакви причини да завижда на генерала, дори ако би отнесъл цяла крина със злато в гроба си.

Обикаляйки из гробището, той си помисли все пак, като мнозина други, че е съвсем нередно да се остави гробницата отворена, и веднага се почувства тъжен и обезпокоен.

— Капитанът трябваше да нареди да се сложи всичко в ред още следобед, — помисли си той. — Не един от тези хора се изкушава от пръстена.